

Sygn. akt: X C 920/16 upr.

Dnia 12 lipca 2016 r.

Pełnomocnik powódki nie stawił się.

Pozwany nie stawił się mimo należytego powiadomienia go o terminie posiedzenia, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności i nie składał wyjaśnień.

Przewodniczący ogłosił wyrok przez odczytanie sentencji.

Przewodniczący Protokolant

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu X Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Beata Kasprzyk
Protokolant:	Justyna Julkowska

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2016 r. w Toruniu

sprawy z powództwa **M. J.**

przeciwko K. B.

o zapłatę

orzeka:

I. zasądza od pozwanego K. B. na rzecz powoda M. J. kwotę 1822,80 zł (tysiąc osiemset dwadzieścia dwa złote osiemdziesiąt groszy) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 19 lipca 2014 r. do 31 grudnia 2015 r, a od 01 stycznia 2016 r. z odsetkami maksymalnymi na opóźnienie; z uwzględnieniem zmian stopy procentowej odsetek ustawowych, do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala

III. zasądza od pozwanego K. B. na rzecz powoda M. J. kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Powódka M. J. wniosła 5 grudnia 2014 r. pozew do Sądu Rejonowego Lublin-Z. w L., przeciwko K. B.,

o zapłatę kwoty 1.822,80 zł, wraz z odsetkami umownymi w wysokości 0,1 % dziennie oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powódka zawarła z pozwanym w dniu 19 maja 2014 r. w R., umowę obowiązującą do 15 sierpnia 2014 r., na mocy której powódka wynajęła pozwanemu pokoje w swoim domu, a pozwany zobowiązał się za najem zapłacić. Pomimo wystawienia przez powódkę faktury na kwotę 1.822,80 zł

i doręczenia faktury pozwanemu, nie uiścił od wymaganej należności.

Postanowieniem z dnia 19 stycznia 2015 r. Referendarz Sądowy w tamtejszym Sądzie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Toruniu.

Sąd ustalił, co następuje:

Powódka, jako właścicielka zabudowanej nieruchomości zlokalizowanej

w R., wynajmuje pokoje znajdujące się w nieruchomości- na cele mieszkaniowe.

W dniu 19 maja 2014 r. powódka reprezentowana przez pełnomocnika A. J., wynajęła pozwanemu pokoje na okres od 19 maja 2014 r. do 15 sierpnia 2014 r.

Powódka wystawiła pozwanemu fakturę za najem za miesiąc maj 2014 r., jednakże pozwany wymaganej należności nie uregulował.

/ okoliczności bezsporne oraz dowód:

- umowa najmu z dnia 19 maja 2014 r. /

Sąd zważył, co następuje:

Przedstawiony stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, którym Sąd nadał przymiot wiarygodności i autentyczności. Dowody te nie były również zakwestionowane przez strony.

W przedmiotowej sprawie w zasadzie stan faktyczny był bezsporny. Powódka,

na której spoczywał ciężar dowodu, zgodnie z art. 6 k.c. i 232 k.p.c., przedstawiła dokumenty, z których jasno wynika, że zawarła z pozwanym umowę najmu pokoi

w nieruchomości stanowiącej jej własność. Zgodnie z umową pozwany był zobowiązany w zamian za najem pokoi w miesiącu maju 2014 r. do zapłaty określonej w umowie kwoty, czego mimo ciążącego na nim zobowiązania, nie dokonał.

Pozwany, mimo prawidłowego pouczenia oraz prawidłowego zawiadomienia

o terminie rozprawy w żaden sposób nie skorzystał z możliwości ochrony swojego interesu, nie wziął udziału w sprawie a zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem sąd nie jest obowiązany zastąpić własnym działaniem bezczynność strony, a skorzystanie przez sąd ze swojego uprawnienia do podjęcia inicjatywy dowodowej jest możliwe jedynie w szczególnych sytuacjach procesowych

o wyjątkowym charakterze. Należy zatem wyraźnie podkreślić, że to strony procesu, a nie sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Na sądzie rozpoznającym sprawę nie spoczywa powinność zarządzania dochodzeń mających na celu uzupełnienie

i wyjaśnienie twierdzeń stron oraz poszukiwanie dowodów na ich udowodnienie.

Sąd uznał, że powództwo należało uwzględnić co do zasady zgodnie

z art. 659 §1 k.c. zw. art. 353 §1 k.c. nie należało go jednak uwzględniać co do wysokości zgodnie z art. 58§1 k.c. w zw. z art. 359§2² k.c.

Art. 339 k.p.c. wskazuje, że jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W takim wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Mając na względzie powyższe Sąd, w związku z biernością pozwanego, uznał za prawdziwe twierdzenia powoda co do zasady, powziął jednak poważne wątpliwości co do wysokości odsetek, których domagał się powód, stanowiących wysokość 0,1 % dziennie.

W dniu 20 lutego 2006 r. weszła w życie ustawa o zmianie ustawy Kodeks Cywilny oraz zmianie niektórych ustaw (uchwalona 7 lipca 2005 r.), która wprowadziła do Kodeksu Cywilnego pojęcie tzw. odsetek maksymalnych.

Dodany wówczas art. 359 § 2¹ k.c. stanowił, że maksymalna wysokości odsetek

w stosunku rocznym nie może przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Stopa kredytu lombardowego wynosiła na ten czas 5 %, a zatem wysokość odsetek maksymalnych nie mogła przekroczyć 20 %. Zabieg ten miał na celu wyeliminowanie możliwości zastrzegania przez strony w pożyczkach odsetek nadmiernie wygórowanych tzw. lichwiarskich.

Zgodnie z art. 359§2² jeżeli wysokości odsetek wynikających z czynności prawnej przekroczy wysokość odsetek maksymalnych, należą się odsetki maksymalne. Wskazana w umowie kwota odsetek w wysokości 0,1 % za każdy dzień opóźnienia w spłacie należności, w stosunku rocznym dałaby w skali roku niedozwoloną wysokość odsetek

tj. 36,5 %.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji orzeczenia, zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę należności głównej 1.822,80 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 19 lipca 2014 r. do 31 grudnia 2015 r., a od 1 stycznia 2016 r. z odsetkami maksymalnymi.

Z kolei na podstawie art. 481 k.c. a contrario, Sąd oddalił powództwo w pozostałej części, wobec uznania żądania odsetek w wysokości 0,1 % dziennie

za niedozwolone zgodnie z art. 359§2² k.c.

O kosztach Sąd orzekł zgodnie z art. 100 k.c.

Na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c., z uwagi na okoliczność, że wyrok uwzględniający powództwo jest wyrokiem zaocznym, Sąd nadał rygor natychmiastowej wykonalności pkt I orzeczenia.